

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XII. évf. 1. szám

2007. JANUÁR

Január 21-28.: az ökumené hete

Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm...

A 23. zsoltár ma is jó segítség eligazodni e világban. Azt is látni kell, hogy egy egészen más utat és megoldási lehetőséget kínál az életünk számára, mint azt a mai közvélemény kutatások alapján prognosztizálnánk. Világunkban mindent az anyagiasság alapján mérünk, ehhez viszonyítjuk a dolgainkat. Elég függetlenek és szabadok vagyunk, hogy ezt így tegyük, miközben sohasem voltunk még annyira kiszolgáltatottak. Nemzetközi üzleti vállalkozások uralnak minket. Rejtélyes dolgoknak lettünk tanúivá. A fenyegetettség miatt sokszor kerülünk erős kontroll alá. A gazdasági és morális válság következményeit éljük át. Sokszor úgy érezzük, mintha minden mindennel összefüggne. Ami a hatáskörünkön kívül történik, az is közelről érint minket. A politika belépett családjaink életébe. A makrogazdaság változása konkrétan érinti a pénztárcánkat.

A 23. zsoltár aktuális segítség nekünk ebben a világban. Egészen más összefüggésbe helyezi világlátásunkat. Írója idős, tapasztalt és megfontolt ember. Dávid király – 3000 évvel ezelőtt - élete végén teszi fel a kérdést: Hogyan működnek a dolgok körülöttem? Ki nekem az Isten? Szép zsoltárában három lehetséges módon válaszol:

1. Az Úr az én pásztorom!

Ebben a nagykorú, öntudatos világban is pásztorra van szükségünk. Ő utat mutatva előttünk akar járni. Közben célokat ad nekünk. Az idős pásztor-királynak is céljai vannak. Nem egy életet lezáró ima ez, sokkal inkább egy céltudatos ima, tapasztalatok sokaságának megjelenítésével. Annak kifejezésével, hogy jó élni az Istennel! Arról akar beszélni imájában, hogy az élet jó és egy szent ajándék, és én szeretem az én Istenemet, és azt az életet, amit nekem ajándékozott.

A nyájnak a pásztor a sorsa. Tőle függ az élete, mint egyéneknek, s mint közösségnek. A pásztor tudja, hol van jó legelő, friss forrás, hogy lehet oda eljutni, mikor kell továbbmenni. Ő tudja, mire van szükségünk, mi elég nekünk. Bízni benne, engedelmeskedni neki, vállalni a várakozást - ezek új dolgok a világunkban, nem jellemző tulajdonságok. Mégis, ha őszinték vagyunk, láthatjuk, hogy a mindennapi gondvisselős csodái között élünk ezekben az időkben is. Ehhez a világhoz nemcsak a globális nagyvállalkozók tartoznak, akik befolyással rendelkeznek, hanem a globális világért imádkozó emberek is hozzá tartoznak, még nagyobb befolyással, hiszen az élő Isten jelenlétében mondják el kéréseiket.

2. Az Úr az én védelmezőm! Nem félek!

A zsoltár által közvetített békességben zajlik a nyáj élete. De egyszer történik valami. A pásztor sötét völgybe jut. A nyári legelőket csak ezeken keresztül tudja megközelíteni. Itt van a fordulópontja a zsoltárnak, amit egy nyelvtani mó-

dosulás is kifejez. Az én-te viszony bensőségesse válik, és a kölcsönös bizalom és szeretet kiteljesedését jelenti. Valami történik, ami átsegíti ezen a bizalmi vákuumon az embert. Egy igazán megpróbáló időben kiált fel: Nem félek, mert te velem vagy. A Columbia nevű amerikai űrhajó tragédiája után a fekete doboz tanulmányozása alapján döbentek rá, hogy az egyik űrhajós a zuhanás közben, ami kb. 60 másodpercig tartott, a 23. zsoltárt mondta könyv nélkül, ahogy talán gyermekkorában megtanulta.

A sötét völgyek nehéz utak. Azért is nehezek, mert már messziről félünk tőlük. Előre félünk! Fantáziálunk és elképzelünk. A pszichológusok arra figyelmeztetnek minket,

hogy ezek az elképzelések, félelmek felérnek egy igazi traumával. A zsoltár lépésről lépésre halad.

Mindig a következő lépésre koncentrálnak. A nyáj füves legelők, csendes vizek, igaz ösvény örömeit élvezzi, és tudja, hogy a sötét völgyben is vele van a pásztor. A pásztor ismer engem. – nem visz be abba a völgybe, amit nem bírnék ki. Ha mégis úgy tűnik, kiálthatok hozzá, ő segít. Ha a halál árnyékának völgyében járok is!

3. Az Úr megáldó vendéglátóm!

Vendégül lát, szeretettel fogad. A mindennapi imádság is ilyen vendégségbe visz minket. Az Istennel való asztalközösségbe. Szükségünk van ezekre az imádságos együttlétekre, hogy az élet bonyolult térképén eligazodjunk, hogy a szükséges változtatásokat az életünkben meg merjük tenni. Itt tudjuk megfogalmazni a prioritásokat. Szemmagasságban ülök vele az asztalnál, és vele vacsorázok. Engedem, hogy szeretetével átöleljen, és szándékát megossza velem. Engedem, hogy megtanítsa úgy nézni embertársaimat és a körülöttem lévő eseményeket, ahogy ő látja.

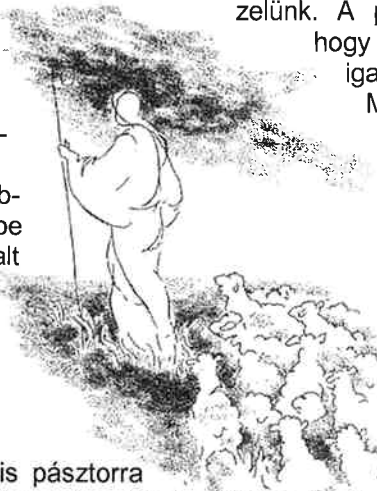
A zsoltár végén megtörténik a csoda: vendégei lehetünk. Ha észrevesszük, végig azok voltunk. Mindig volt az Isten asztalán valami, amire szükségünk volt. A legnagyobb ajándék a megváltás volt. Minket a megváltás fényében, a fiúvá fogadás örömeiben vár asztalához. Mert a fiai lehetünk. Krisztus értünk is meghalt. A Krisztusba vetett hit által hozzáférhetünk Isten ajándékaihoz. Isten szerető Atyaként kész arra, hogy mindennel megajándékozzon, amire szükségünk van.

Érdemes ott lenni vele, érdemes minden nap találni egy kis időt, amikor intenzívebben a vendége vagyok. A bibliaolvasás, az ima, a közösség gyakorlása támogat minket ebben a kapcsolatban. A másik embert is akkor tudjuk megajándékozni, ha mi magunk is isteni megajándékozottságban részesültünk. Ha személyesen elfogadtuk az Isten Krisztusban felkínált békességét.

Szeretettel kívánom az Újlaki Egyházközség testvérisége számára a 23. zsoltárban megszólaló Isten jelenlétét a 2007. évben is.

Csernák István

methodista szuperintendens

Váci zarándoklat

Régebben gyakori és népszerű buszos zarándoklataink sorát december 2-án folytattuk, amikor János atyával együtt több mint ötvenen Vácra utaztunk.

Odafelé útközben a Laudest imádkoztuk el, amelyet kántorunk állított össze számunkra. 9 óra körül érkezünk meg a Szent István alapította püspöki székhelyre. A székesegyház kapui – amelyek ebben a reggeli időpontban zárva szoktak lenni – számunkra megnyitottak, s megcsodálhattuk a klasszicista épület gyönyörű orgonáját, a négy szószéket, a freskókat, s a helyi kántor jóvoltából szép muzsikát hallgathattunk mindenközben.

Ezután elsétáltunk a piaristák közeli templomába. A templom nyitott kapuval várt, mert itt szombatoként szentségimádás van, amibe rövid időre bekapcsolódhattunk.

10 órára várt bennünket Beer Miklós püspök atya, aki elmesélte a palota történetét, és megmutatta nekünk lakosztálya szobáit, a szép cserépkályhákat, az óragyűjteményt, a kézzel festett falakat. Tette mindent nagyon közvetlen stílusban és jó humorral. Áldásával bocsátott el minket.

Ezt követően kibuszoztunk a Hétkápolnához, melyet egy fiatal ember mutatott be nekünk. A szentély rokokó freskóit a közelmúltban „a mi Tarr Györgyünk” tárta fel. A templom melletti szabad területen a kálváriához hasonló, de a rózsafüzér titkait képből és írásban bemutató állomásokat nézhettünk meg.

Majd Balthazár Zsolt jóvoltából az Apor Vilmos Katolikus Tanítóképző Főiskolára mentünk, amelynek kápolnájában János atya szentmisét celebrált. Nagyon jó volt őt újra látni-hallani a szolgálat közben, s ilyen családias légkörben részesülni a Szentségben.

A lelki táplálékot testi követte: ebéd a főiskola menzáján.

A hazautazásig még hátralévő időben a „fehérek templomának” kriptájából előkerült 200-250 éves leleteket néztük meg a múzeumban. 300 mumifikálódott holttestre és tárgyaikra bukkantak nemrég, amelyek egy kis része itt van kiállítva. Festett koporsók, amelyek színe ma is élénk, viaszgyertyák, amelyek ma is épek, gyermekruhák és -cipők, kalapok, ékszerek. Egy férfi, egy nő és egy gyermek holtteste, amelyeken bemutatják a temetkezés jellemzőit (ruházat, testhelyzet, rózsafüzér). Rátermetett fiatal nő segített nekünk a történelmi kor és az akkori szokások jobb megértésében.

Hazaindulás előtt még végigsétáltunk a napsütötte Duna-parti sétányon, majd a buszból néhány pillanást vethettünk a börtön épületére és a diadalvirre is. Köszönet a szervezőknek a tartalmas napért!

Jüling Erika

dr. Gál Józsefné

Újlaki arcok

Hol volt, hol nem volt, valahol az Alföld közepén, a tiszazugi Csépa nagyközségben élt egy szegény család a második világháború idején. Második gyermekként született 1941-ben az a kislány, aki a keresztségben a Piroska nevet kapta. A család szegénységénél csak az összetartó szeretet volt nagyobb. A háborúk vihara ezt a családot is erősen megviselte: a nagypapa az első világháborúban halt meg, az édesapa pedig a második világháborúban szerezte azt a betegségét, melynek 1951-ben áldozata lett.

Közben a gyerekek, Sándor és Piroska, békeségben és szeretetben növekedtek az anyai nagymama gondos irányításával. Ez a modell akkoriban természetes volt, helyenként ma is elkélne. Meghatározó jelentőségű volt, hogy az Úr kegyelméből 1927-től Tiszaújfalun működő bencés apácák egy kis csoportja Csépán tevékenykedett. Kisdedővót tartottak ott fenn, tanító és missziós tevékenységet is végeztek.

Piroska nyolc hónapos kora óta beszélt, másfél éves korára megkapta első meséskönyvét, melyből egy kis versikét el is mondott a zárda-ban tartott karácsonyi ünnepségen. Ekkor a kisdedővót vezető Ágnes nővér maga mellé vette a kis Pirit, és ettől kezdve életük a Szentlélek kötelékével szorosan összefonódott, kapcsolatuk meghatározó volt a kislány lelki fejlődésében. Iskolába kerülve elsőáldozására is a nővér készítette fel.

A mese ezzel nagyjából véget is ért, ezután „köztünk már az élet csörtetett” (Ady). 1950-ben teherautó állt meg a zárda előtt, szerencsére a tanító néni odaküldött az iskolából, így még elbúcsúzhattunk. Ágnes nővér nyakába kapaszkodtam, ő meg azt mondta: Imádkozz, gyermekek, a te kis ártatlan imádat meghallgatja a jó Isten! Őt elvittek, de én azért még jártam hittanra, míg lehetett, sőt odacsábítottam az igazgató fiát is. (Az anyja sírva tett érte szemrehányást, mondván, „a család kenyerével” játszom.)

Az általános iskola után tovább akartam tanulni, hiszen jó tanuló voltam. Édesanyám aggódott a szegénységünk miatt, ő minél hamarabb kenyérkereső foglalkozást szánt volna nekem. Így postaforgalmi technikumra esett a választás, és 1956 már Budapesten talált. Kollégistaként részt vettem az október 23-i felvonulás kezdetén - de sajnos csak öt óráig volt kimenőnk! A következő napokban főztünkkel tudtuk támogatni a fiúkat, aztán sikerült teherautóval hazajutnom hosszabb kényszerszűnre.

Középiszkolás koromban a domonkos, majd a belvárosi templomba jártam. A technikum után két hónapig voltam postás, aztán megkezdhettem tanulmányaimat a közgazdasági egyetemen bátyám anyagi támogatásával. Ekkoriban édesanyám is felköltözött Pestre, ahol egy volt csépai család gyermekére vigyázott. Ők segítettek hozzá bennünket egy kőbányai ház megvételéhez; attól kezdve az ottani Szent László templomba jártunk. Ezért, meg mivel KISZ-tag sem voltam, az egyetemen kapott „politikailag éretlen” minősítés akár tapintatosnak is mondható.

Az egyetem befejezésekor férjhez mentem, férjemet az egyetemen ismertem meg. Gyermeünk egész fiatalon meghalt, másik pedig már nem lehetett. Sokat utaztunk. Évtizedekig dolgoztam a Hungarocamionnál mint munkaügyi elemző, közben nemzetközi pénzügyi szakgazdász és szociológus képesítést is szereztem. 1980-ban sikerült a Zöldlomb utcába költöznünk, édesanyám is jött velünk. Férjem 20 évi házasság után elköltözött, végül is békében, azóta is gyakran beszélünk egymással.

Édesanyámmal Újlakra kezdtünk járnunk templomba, ő hamar tagja lett a Rózsafüzér társulatnak is, amibe azután én is bekapcsolódtam. Édesanyám halála előtt közel egy évig súlyos beteg volt, György atya gyakran meglátogatta, utolsó óráiban is együtt imádkoztunk mellette. (Ennek február 11-én, a lourdes-i jelenés napján lesz 10 éve.) A betegápolást jelenleg bátyám mellett folytathatom...

Újlakon igyekszem minden nap eljutni szentmisére, a bibliórakra is évek óta eljárak. Szívesen veszek részt a zarándokutakon, és sok kegyelmet közvetítettek nekem a leányfalusi lelkigyakorlatok is. A zene és a költészet mindig közel áll hozzám, ezért egyetemi ismerősöm, Pozsgai István invitálására szívesen szerepeltem a műsoros esteken is.

Vízkereszt; Emánuel

Napkeleti Bölcsek
Vagy Háromkirályok
Ma lenne a napjuk
Tőlük vándorlásuk
Mély átélésével
Szép példáját kapjuk

Az isteni hívást
Felfogó érzéknek
A jól halló szívnek
Ők nem csak figyelnek
De el is indulnak
Ajándékot visznek

Tárguló lélekkel
Követik csillagát
Az ismeretlennek
Csodálatos jelét
A Földre leszállott
Teremtő Istennek

A történet ismert
„Egyszer volt, hol nem volt?”
- Ó nem! Mindennapi!
Isten a Kegyelemét
Valamennyiünknek
Most is árasztja ki
Akkor a Bölcseknek

Mutatta meg magát
Mint kicsinyke Gyermekek
Téged pedig most hív
Látnod Őt testben is
Az Ostyában enged

Ha te befogadod
Őhozá alakul
Mind lelked mind tested
Szentlelkével éltet
Miatyánk az Isten
Fiaként lát téged

Fejérdy Tamás

Háromkirályok

Amikor a judeai Betlehemben Heródes király idejében Jézus megszületett, bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe és kérdezősködtek: „Hol van a zsidók újszülött királya? Láttuk csillagát napkeleten s eljöttünk, hogy bemutassuk neki hódolatunkat.” (Mt 2, 1-2)

A Máté-evangélium második fejezetének első 12 verse szól a napkeleti bölcsek betlehemi látogatásáról. A bölcseket Heródes a papok és írástudók tanácsát kikérve Betlehembe küldi, a csillag pedig oda vezeti őket. Hódolnak a gyermeknek és ajándékot: aranyat, tömjént és mirrhát adnak neki. Végül Heródest megkerülve térnek haza. A történet azt példázza, hogy Jézus az egész világ megváltója, pogányok is hódolnak a földre született Istenfia előtt.

Úgy tudjuk, hogy a látogatók királyok voltak, egyikük alighanem fekete bőrű. Arab (vagy perzsa) öltözetet viseltek, tevéen érkeztek valahonnan keletről, tán Mezopotámiából. Hárman voltak, aranyat, tömjént és mirrhát hoztak, a Gáspár, Menyhért és Boldizsár névre hallgattak. Tessék azonban fellapozni a Szentírást: mi szerepel ott mindebből?

Először is: kik voltak a látogatók? Szent Máté evangéliumának görög szövegében *μαγοι απο ανατολων*, latinul *magi ab oriente*, Keletről jött *mágusok* vagy *mágoszok* tehát - de kik is azok pontosan? A perzsáktól átvett szó eredetileg egy méd törzs tagjait jelentette, akik a perzsa vallásban papi szerepet tölthettek be; helyzetük tehát formailag Lévi törzsének szerepére emlékeztet Izraelben. Ezek a perzsa papok sok olyan tudással rendelkeztek - például a csillagokat illetően -, ami a köznép számára titokzatosnak tűnt, így nevük 'varázsló' értelmet is kapott. Tudományuk a *μαγεια*, azaz *mágia* volt, mely szó már az ókorban is jelentett varázslást, bűvészetet. Ezért a mai bibliafordítások inkább a 'bölc' megjelölést használják a napkeleti látogatókra. Hogy királyok lettek volna? Erről a Szentírás mit sem tud; későbbi legendák formálták úgy a történetet, hogy a menny királya előtt földi királyok hódoljanak.

Hogy honnan jöhettek a bölcsek, azt a Szentírás nagyon általánosan jelöli meg: napkeletről. Ez mindenesetre jelentősen ellenkezik azokkal a jámbor középkori elképzelésekkel, miszerint a három 'király' az akkor ismert három világrészt: Európát, Ázsiát és Afrikát képviselné. A szóba jövő országok ill. vidékek száma azonban valóban három: Perzsia, Mezopotámia és Arábia. Semmi jel nem utal arra, hogy különböző országokból érkeztek volna, az evangelista a látogatókat teljes egységben lépteti föl. Arra azonban semmilyen közvetlen támpontot nem ad, melyik keleti ország lehetett a hazájuk.

Beszél viszont a Szentírás az ajándékokról: arany, tömjén és mirha. Az arany ajándék volta mindmáig kézenfekvő. A tömjént jobbra csak a templomjáró ember ismeri, ő is inkább csak füst és illat formájában. Ókori becsét mutatja, hogy a rómaiak is mutattak be isteneiknek tömjénáldozatot. A Bibliai Lexikon szerint a tömjén „az Észak-Afrikában és DNY-Ázsiában honos Boswellia fák megkeményedett nedve. A szemcsés, halványsárga-vöröses, kevés illóolajat is tartalmazó anyag parázson kellemes illatot áraszt.” A földrajzi eredetmegjelölés mindenesetre nem visz közelebb a bölcsek hazájának kérdéséhez.

A mirha - ugyanazon lexikon szerint - „kellemes illatú gyanta. Dél-Arábiából kellett behozni. Olívaolajjal vegyítve drága illatszert készítettek belőle.” Mint emlékeztet, Jézus földi életének mintegy keretét ad: az újszülött a bölcsektől kapja ajándékba, a halottat bekénik vele (Jn 19,39). Vajon a dél-arábiai eredetű mirhát a bölcsek hazulról hozták volna magukkal?

Figyelemre méltó utalásokat találunk (Dél-)Arábiára a 72. zsoltárban. A Káldy-fordítás szerint „Arábia és Szába királyai ajándékokat hozzanak” a királynak, aki „éljen és legyen része Arábia aranyában.” Az újabb fordítások megtartják ugyan 'Arábia' helyett a héber 'Sába' nevet, de Sábát az elképzelések általában Dél-Arábiába helyezik. Híres tehát Sába (Arábia) aranya - miért ne hozhatták volna aranyukat onnan a látogatók az ott előforduló mirhával (és tömjénnel) együtt? És ha a zsoltár idején királyok jöttek onnan a Királynak hódolni - nem lehetett-e ez előképe az újszövetségi történetnek? Tehát bár nem állíthatunk határozottan semmit a napkeleti bölcsek hazájáról, van néhány közvetett érv, amely Dél-Arábiát valószínűsíti. És akkor jogos betlehemeinkben a burnusz meg a tevé...

Hányan voltak a háromkirályok? A Szentírás nem beszél róla; minden bizonnyal az ajándékok számát vetítették vissza jámbor keresztények az ajándékozókra. A három különben is teljességet sugalló szám; a középkorban megpróbálták a három ismert földrész képviselőjét látni a három bölcshen. Ez ugyan ellentmond a Biblia *ex oriente* megjelölésének, azt viszont lehetővé teszi, hogy Afrika képviselőjét sötétbőrűnek, „szerecseny királynak” képzeljük el.

Hogy mi volt a napkeletről érkezett bölcsek neve, az a Szentírásból megint csak nem derül ki. Úgy tűnik, az V. századi arab gyermeksegevangélium tartalmazza először a nevüket. Eszerint ők hárman testvérek, de azért három ország királyai: Melquor (vagy Melquon, később Melchior) Perzsia, Balthasar India, Gaspar (Caspar) Arábia királya. Egyéb források más-más neveket tartalmaznak, de napjainkra ez a három név maradt fenn kizárólagosan.

„Háromkirályok” - ebben a szóalakban benne van a régi fordítások sutasága, mely átveszi az idegen nyelvből a többes számot a számnév után. Mégis így meghitt, ők így a miénk, magyar keresztényeké. De minden tiszteletünk és szeretetünk mellett is jó tudni, mi a szentírási alap, és mi a hozzá csapódó költészet.

Szaszouszky József

„Menj és többet ne vétkezzél” (Jn 8,1)

A november 28-i esti harangszóra indult az idei rövid adventnek a kezdetét is jelző előadást. Az idézett evangéliumi részből kiindulva mély és meggyőző tanítást hallhattunk Anzelm atyától a bűnbánat szentségéről, a bűnbocsánatról, a teremtő Isten és a Krisztus megváltotta ember viszonyának teljességéről. Az előadás főbb gondolataiból:

A bűn nem feltétlenül külsőleg látható tett, mint a jogsértést jelentő bűncselekmény, hanem olyan tett, amelyet utólag, lelkiismeretvizsgálat közben értékelünk Isten parancsai megsértésének. A mulasztásos bűnök ezért az Egyház sajtójai... Az Ős-egyház életében az aposztázia (hitehagyás), az emberölés és a házasságtörés bűnét nyilvános voltuk miatt nagyon súlyosnak ítélték meg. A tudatosan vállalt kereszténység korában elfogadhatatlan volt a látható, tudatos szakítás a ke-resztségben vállalt szeretettel. Aki bűnt követett el, az kívül kerül az Egyházon: súlyos bűn a kiközösítést jelentette.

A házasságtörő asszony története pontosan írja le, hogy mit jelent a bűn elkövetése és megbocsátása. Jézus képes a bűnt megbocsátani, de azt is világossá teszi, hogy ragaszkodunk kell a bűntelen állapothoz: «Menj, és többet ne vétkezzél». Az ember az első bűn óta sebzett és bűnrehajló természetű. Jézus Krisztus lehetővé tette a visszatérést a bűnből a megszentelt, megtisztított életre: megváltott, mert maradéktalanul teljesítette a törvényt. A megváltás ellenére életünk bármelyik pillanatában megvan bennünk a bűnre való hajlam. Krisztus viszont nem azért volt engedelmes, mert elvárták tőle, mert félt, vagy mert bárkinek is megfelelni akart volna, hanem saját, belső akaratából! Nagyságrendileg más, ha önként, pusztán a jóért teszünk valamit, vagy a norma-teljesítés kedvéért... vagy csak azért, hogy ne kérjék számon rajtunk.

A sikerélményre, a mulékony emberi elismerés miatti folyamatos megfelelésre törekedve csak egy ideig lehet a lelkiismerettel összhangban cselekedni. Konfliktus lép fel a külső elvárás és saját elvárásom; a lelkiismeretem elvárása között! A lelkiismeret: „bennünk az Isten a szava”, ha azt követjük, boldogok vagyunk, a külső körülmények sem

számítanak, és nem azért, mert „nekünk már úgyis mindig”. Ez a harmónia a kisgyermekben még megvan, teljes a biztonságérzete, mert nem fél a jövőtől, nem fél saját magától! Mi félünk magunktól, mert tudjuk, hogy visszatérő módon követünk el bűnöket. Abban az ideális állapotban nem félünk önmagunktól, amelyben a saját akaratunk megegyezik a lelkiismeret szavával: „Menj, de többé ne vétkezzél”: egyetlenegy bűnt se! A havi gyónás nagy segítség lehet, hogy tartani tudjuk magunkat a lelki töltésből. Semmi se rombolja le bennünk a „jóért való szeretetet”, nehogy miközben a jót megteesszük, más területen égbekiáltó bűnt kövessünk el. A legnagyobb bűnöket a legvallásosabb emberek tudják elkövetni: aki nagyon nagy tettekre képes az Istenért, azt nagyon meg tudja kísérteni az ördög. A jó döntés előtt iszonyatos a kísértés arra, hogy „elég jók vagyunk anélkül is” hogy azt a jót még megtegyük. „Mit is akarhatna tőlünk még a Jóisten?” Ő a mi jó életünket akarja! És nem úgy, hogy elvenni akarja az életünket, hanem megszentelni azt! A

helyes, erkölcsi értelemben vett siker: akaratunk és lelkiismeretünk egymásra, és ezzel Istenre is talál. A jó nem a mi saját művünk. Ha belátjuk, hogy Isten nélkül semmire sem megyünk, és ennek örülünk is, akkor nincs kísértés.

A házasságtörő asszonynak is biztosan megrendült a szíve, amikor Jézus feloldozta papi hatalmával. Mit kívánhatnánk mást, karácsonyi felkészülésnél, mint hogy képesek legyünk megrendült szívvel távozni Krisztustól. A gyónásban Krisztussal találkozunk, érezzük is a feloldozás szavainak súlyát (amihez szükséges a tökéletes bánat)! A megrendülés mégsem a félelmet jelenti, hanem az örömet. Folyamatos Istenre gondolással, reá figyeléssel képesek lehetünk megmaradni abban, hogy a jót tegyünk, és többé ne vétkezzünk. Ezt jelenti a megrendült szív kitartása. A megrendült szív a megváltó Isten szeretete és kegyelme felé való megnyílás, Isten szavára figyelés: „Szólj Uram, hallja a te szolgád” (Sámuel). Ebben az adventben készüljünk ilyen megrendült szívvel a Krisztussal való találkozásra.

Fejérdy Tamás

A Katolikus Egyház katekizmusának kompendiuma

(Szent István Társulat, Budapest, 2006.)

Magyar katolikusok nemzedékei nőttek fel az úgynevezett „Kis Katekizmus” egyre rongyosabbá váló kötetein. E név hallatára az idősebbek számára valószínűleg előtűnnek a múlt kódéből a bibliai jeleneteket ábrázoló drámai fametszetek is: a víz-özönről, a fáraó seregének borzalmas pusztulásáról és így tovább... Napjainkra azonban már nemcsak az egykori kötetek foszlottak szét, de talán azt is hajlamosak voltunk elhinni, hogy az egykor valóban hatékony „kérdézz-felelek” forma is megkopott. Amikor tizenkét éve, 1994-ben kézbe vehettük a Katolikus Egyház Katekizmusának várva-várt magyar változatát, még inkább azt gondolhattuk, hogy az – egyebek között a könnyen visszakereshető, pontokba szedett rendszere miatt is – minden korábbinál elmélyültebb és igényesebb eszközként minden addigi hiányt pótol és pótol, beleértve az egykori „Kis-katekizmus”-t is. Az akkori fogadtatás öröme és a Katekizmus jelentőségének értékelése teljesen indokolt és helyénvaló volt, és ma is az. Téved tehát, aki azt gondolja, hogy a most megjelent Kompendium azért látott napvilágot, hogy a Katekizmust helyettesítse: éppen ellenkezőleg! Mire szolgál tehát ez az új, első közelítésre is megnyerőnek látszó könyv, a Kompendium? Bevezetés és útikalauz a „Nagy Katekizmus”-ba? Igen,

az is, hiszen mind szerkezetében, mind az annak bekezdés számait használó hivatkozásaiban szorosan kapcsolódik hozzá. De nem csak az, hanem könnyen olvasható, egyszerűen követhető összefoglalása is. Összefoglalás, amely minden lényeges elemében megjeleníti azt, ami teljesebb kifejtésben szerepel a katekizmusban. A Kompendium egyszerre hagyományőrző és megújító. Nem véletlen, hogy a Kis Katekizmust juttatja eszünkbe, hiszen ugyanúgy alkalmazza a kérdézz-felelek formát és a képi megjelenítés magyarító eszközét, mint amaz tette. Ugyanakkor tanítási módszere teljesen összhangban van a mai kor igényeivel: a vizualitás, a tömörségre törekvés ebbe a vonalba illik, a kérdések-válaszok sora pedig a számítógépes honlapok világában jártasabbak számára akár a „GYIK”, azaz a **gy**akorta ismétlődő kérdések műfaját is felidézheti... Érdemes XVI. Benedek pápa szavaira figyelni: „A Kompendium...tömören tartalmazza az Egyház hitének minden lényeges és alapvető elemét, s így, elődöm akaratának megfelelően egyfajta *vademecum*, mely lehetővé teszi az olvasónak, hívőnek és nem hívőnek egyaránt, hogy egy tekintettel átfogja a katolikus hit egész panorámáját.” Forgassuk hát minél gyakrabban, és ajánljuk bátran, mindenkinek. **7. 7.**

Családi események

Megszületett: 2006. december 10-én Havasi Gergely és Martos Emese első gyermeke, Csenge Anna.

A keresztség szentségében részesült: december 16-án Rétháti Ildikó, 17-én Erdész Péter István, 27-én Meggyesi Zóra Johanna és Kisling Zénó.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

december 12-én Lasetzky Frigyes és Németh Anikó a Béke Királynéja kápolnában.

Halottaink:

Puskás Árpádné 76, Mutnéfalvy Jenő (83), Lakatos Istvánné (81).

Böjte Csaba látogatása Újlakon

(egy „külsős” élménye)

Nem tartozom az újlaki közösséghez, más templomba járok. Mégis eljöttem. És egy kicsit pironkodva. Mert miért is jöttem? „Szél ingatta nádszálat látni-e? Puha ruhákba öltözött embert látni-e?” Valami nagy (szent) embert, akiről már sokat hallottam - és csak emiatt? Hogy elmondhassam, már én is hallottam őt beszélni? Szórakozásból? Vagy vallásos élményt kerestem? Hogy érezzem, van a világban kézzelfoghatóbban jó, mint azt a hétköznapi tapasztalom; van jó sűrítve is, és nem is olyan messze tőlem?

Szóval kicsit szégyelltem magam, amikor beléptem a templomba. Mert attól féltem, hogy csak kapni akarok: egy lelki szolgáltatást igénybe venni. Mert így ünnepek előtt „biznisz” épül a szeretetre is, „piárja” van a jótékony-ságnak is, és rossz érzés ennek áldozatául esni... Csalódnom kellett. Mind magamban, mind abban, akit meghallgattam. Mert Csaba testvér *nem* azért jött hozzánk, hogy a karácsony előtt kihasználja talán nagyobb adakozókészségünket. És a beszámolója végén – amit a Hangyákkal közösen tartott – értettem meg, hogy nekem sem általában vallásos érzületemet simogatta meg, amit hallottam (ahogy például szeretek harangzúgást hallgatni). Hanem a cselekvő szeretet jó illatát éreztem. Azét a szeretetét, amely életeteket változtat meg. Amely nem e világból való, csakis felülről jöhet; s amely előtt elnémul a száj. Ami engem is megváltoztat. AKI engem is megváltoztat...

Kuncz Ádám

IGE-IDŐ

„... az emberek az ítélet napján minden fölösleges szóról számot adnak, amit kiejtenek a szájukon. Szavaid alapján igazulsz meg, és szavaid alapján vonsz magadra ítéletet” – mondja Jézus. (Mt 12, 36-37)

Kedves testvérek, belegendoltunk-e valaha is e súlyos kijelentésbe? Átéreztük-e a jelentőségét? Megvizsgáltuk-e a magunk szokásait e téren? Lényegretörő-e a beszédünk vagy hajlamosak vagyunk a fecsegésre? Van veleje annak, amit mondunk, vagy mondataink csak a felszínt érintik? Természetesen nem lehet csupán tömondatokban érintkezni másokkal, de arra ügyelhetünk, hogy beszédünk az épülést, fejlődést, bátorítást szolgálja. Mindaz, ami ezen túl van, elősegítheti a megszólást, rágalmazást, pletykát – ezek mindegyike bűn. Figyeljünk, hogy másról lehetőleg csak jót mondjunk a nyilvánosság előtt, azt emeljük ki, ami érték benne! Egyébről csak négyszemközt beszéljünk.

Ez az év a misszió éve. Nagy szolgálatot tehetünk Istennek, ha tehetségeinket az Ő képviselőiben használjuk: beszédünket arra, hogy Róla beszéljünk, hogy Őt közvetítsük az embereknek. Ha mi egymásról mindig szeretettel nyilatkozunk, az már kezdő lépés lehet, hogy akarjanak közénk tartozni mások is.

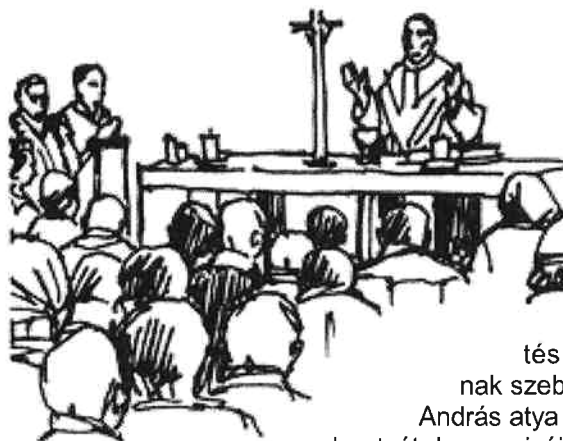
Bátor, hiteles és elkötelezett keresztyényekre van szüksége a világnak. Ne féljünk megmutatni, hogy Kihez tartozunk!

Jülling Erika

Jubileum és ezüstmise

Hétköznapra is eshetnek nagy ünnepek. Olyanok, melyek nincsenek piros betűkkel nyomtatva a naptárba, csak szívünkbe vésik bele magukat örökre. Ilyen volt Újlakon az idei november 30., mely most nem csupán András napja volt, hanem jubileumi évünk lezárása is. S hogy még ragyogóbb legyen, a tavaly nálunk szolgált és mindannyiunk által szeretett Szabó Gyula atya ezüstmiséje adta csillogását. A karzaton pedig a Sarlós Boldogasszony kórus mellett a vendégségbe hívott Kapisztrán kórus tette lehetővé, hogy kétszeresen imádkozhassunk. A fantasztikus Fernand Mawet miséjét Tóth Miklós Zsolt vezényelte.

Szép emlékeket idézett Gyula atya gyönyörűen ízes beszéde és gondolatfűzése, melyet csak Székelyföldön tanulhat meg az ember. Felidézte az őszö-vetségi szokást, hogy minden ötvenedik évben megbékéltek egymással emberek, és mindenkinek visszaadták eltulajdonított javait. Így és ettől vált a jubileum szent évvé. Köszönetet mondott Gyula atya mindazoknak, akik Isten kegyelmén kívül Gyulafehérvártól idáig segítettek. Rávilágított, hogy mit jelent ma számunkra a templom: „A pusztulásba menő világban igazán csak itt folytathatunk igaz, őszinte párbeszédet Istennel.” Majd Popieluszko szavait idézte; „Az igazság forrása Isten, s abban az országban, ahol megtagadják, nincs ott igazság.”

Gyula atya prédikációja végén figyelmeztetett, hogy eleget kell tennünk a szent-istváni hitnek, őseink hitének, a tízparancsolatnak, mert nincs más út, s ennek az útnak végén várnak őseink. Reményét fejezte ki, hogy mind többször telve lesz a templom, s több lesz a keresztlő, mint a temetés, s akkor lesz Magyarországnak szebb jövője.

András atya köszöntője után arra kérte Gyula atyát, hogy miséiben mindig legyen egy fohász a szent-istváni hitért. A köszöntők és gratulációk az ajándékok ünnepélyes átadásával együtt a Szent István teremben folytatódtak, bőséges agapé keretében.

Mind, akik ott voltunk, éreztük, hogy bizony hétköznapra is jutnak nagy ünnepek, s nekünk akkor is ott a helyünk, még ha nehezen szabadulunk is ilyenkor a munkahelyről, az iskolából vagy máshonnan. Bizony sajnálhatja, aki nem tudott ott lenni velünk, mert nem ismételhető eseményeknek lehettünk tanúi. Köszönet pedig mindazoknak, akik jelenlétükkel, felkészülésükkel, közreműködésükkel emlékezetessé tették ezt a többszörös csütörtöki jubileumot.

Koncos Éva

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétfő, csütörtök, szombat: 18⁰⁰
kedd, szerda, péntek: 6³⁰
elsöpénteken 18⁰⁰ is
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után,
és minden csütörtökön este 7-1/2 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és
minden hónap első szombatján a szent-
misék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap
21-i szentmisét.

Maest: minden hónap harmadik hétfőjén a
szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):
hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön
16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (bejárat a plébánia udvaráról):
vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰

Teadélelőtt: minden hónap második va-
sárnapján a 9-es mise után a Szent Er-
zsébet teremben.

Nyugdíjasklub: minden héten kedden 10
órákor a Szent Margit teremben.

*Minden kedves
olvasónknak boldog új
esztendőt kívánunk!*

Plébániánkat támogató befizetések

Akik szeretnének csatlakozni a lapunk decem-
beri számában közzétett felhíváshoz, miszerint
havi befizetéssel támogassuk plébániánk éle-
tét, az alábbi bankszámla számokra utalhatják
hozzájárulásukat: Budapest-Újlak Sárlos Bol-
dogasszony Plébánia, 11702036-20546803,
vagy aki adójóváírást tud igénybe venni: Újlaki
Sárlos Boldogasszony Alapítvány 11702036-
20644877. Befizetni az újságtartón található
csekkiken is lehet. Támogatásukat Köszönjük!

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, dr. Koncsosné
Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony
Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András

Januári naptár

- 1. H. Újév, Szűz Mária, Isten Anyja
- 2. K. Nagy Szent Vazul és
Nazianzi Szent Gergely
- 7. V. Vízkereszt, Urunk megjelenése
- 8. H. Urunk megkeresztelkedése
- 18. Cs. Árpád-házi Szent Margit

Szent Margit ünnepe a Margitszigeten

Január 21-én, vasárnap délelőtt 11 óra-
kor az ünnepi szentmisét Dr. Erdő Péter
bíboros úr celebrálja a romoknál felállí-
tott oltárnál.

- 24. Sze. Szalézi Szent Ferenc
- 25. Cs. Szent Pál megtérése
- 31. Sze. Bosco Szent János

Hírek, hirdetések

* Adó. Akik személyi jövedelemadójuk 1-1%-áról rendelkezhetnek, azoknak szíves figyelmébe ajánljuk egyfelől a Katolikus Egyházat (adószáma: 0011), másfelől az újlaki plébániához tartozó két alapítványt. Az Újlaki Sárlos Boldogasszony alapítvány adószáma: 18083440-1-41, az Újlak Karitás alapítványé: 18018844-1-41.

Köszönet

Ezúton is köszönetet mondunk a kedves híveknek, akik a 2005. évi személyi jövedelemadójuk 1%-át az Újlaki Sárlos Boldogasszony Alapítvány javára ajánlották fel. Az alapítvány OTP-számlájára beérkezett 519.491 forintot teljes egészében templomunk belső felújítási munkáira fordítottuk. *András atya*

Az ökuméné jegyében

Évek óta januárban, a Pál-forduló környéki napokban tartják a magyar keresztények az ökumenikus hetet. Ennek alkalmából kértük meg a methodista szuperintendens urat, hogy írjon az Újlaki Hangokba, Bálintné Varsányi Vilma óbudai evangélikus lelkész pedig előadás tartására kértük fel. A nagytiszteletű asszony január 29-én, hétfőn az esti szentmise után fog beszélni egyházáról és gyülekezetéről, valamint az egyházainkat összekötő és elválasztó dolgokról.

Újlaki ökumenikus munkacsoport

Misszió idén és mindig

A budapesti katolikusok számára 2007 legnagyobb egyházi eseménye a szeptemberi városmisszió lesz. Az esemény fontosságát és saját tennivalóinkat fogalmazza meg a felkészülési füzetek első kötete, Kunszabó Zoltán munkája. Ebből idézzük az alábbi gondolatokat:

... az Egyház nem más, mint missziós közösség, amely Jézus Krisztust és a Benne feltárlt üdvösséget hirdeti minden embernek.

„Az evangelizálás ugyanis az Egyház sajátos kegyelme és hivatása, legmélyebb identitása. Az evangelizációért létezik...” (Evangélii Nuntiandi 14.)

Az evangelizáció, vagyis a Jézus Krisztusról szóló tanúságtétel és az emberek megtérésre vezetése tehát nem csupán egyik feladata az Egyháznak, hanem lényege szerint *egyetlen feladata*, amelyet közvetlenül Jézus Krisztustól kapott. Az Úr Jézus az általa alapított közösségre bízta az Evangélium hirdetését és képviselését. Nem az a dolgunk tehát, hogy pusztán sajnálkozzunk a világ szörnyű állapota felett, hanem sokkal inkább az, hogy a nehézségekkel nem törődve álljunk be az aratás munkájába. Az Úr Jézus ezt senki másra, csakis rajtunk fogja számon kérni, ugyanis ezt a munkát senki másra, csakis ránk, Egyházára bízta,

„... az Evangélium hirdetése az Egyház számára nem fakultatív feladat, nem választható, hogy óhajtja-e végezni vagy sem. Az Úr Jézus bízta rá a küldetést, és ő azt akarja, hogy az emberek higgyenek és üdvözljenek. Az Evangélium továbbadása szükséges, egyedülálló, mással nem helyettesíthető munka.” Nem tűri sem az indifferentizmust, sem a szinkretizmust, sem a hit átalakítását: mert tőle függ az emberek üdvössége.” (EN 5.)